

Над могилами самогубців
Уночі схилився Білий Ріг.
Над могилами Синьогуб цвів
І ніяк одцвісти не міг...

А ніч тяглася і не було ранку.
А квітка самогубців Синьогуб
Тремтіла у мертвечому танку
І вабила серця до самогуб.

І чекала життєва утома
На згуки Судних Труб...
А ніч була нерухома
І нев'яла квітка Синьогуб...

І над житлами самогубців
Жах смерти життя стеріг...
Уночі жахливо Синьогуб цвів
І ніяк одцвісти не міг.